

SOMMEREN 2011

DYRENES VELFERD

NUMMER 1/2011

Carmencita

Forord

Den skjønne, vakre sommeren er her igjen.

Det er feriekattenes tid. Den tid når barna maser seg til å få en søt liten kattunge. Mange tar vare på katten også etter ferien, men det finnes mennesker som etterlater seg katten og drar hjem. Hvordan disse menneskenes følelsesliv fungerer, er meg en gåte.

Når høsten kommer blir pågangen på oss frivillige organisasjoner stor. Problemet med hjemløse katter er ikke avtagende, og kapasiteten hos de som hjelper blir som regel sprengt utover høsten. Myndighetene gjør for lite for å rette oppmerksomheten mot dette årevise problem.

Uten de frivillige organisasjonens medlemmer, ville tusenvis av katter få en grusom endelikt. Takk kjære medlemmer for at dere støtter opp! Jeg ønsker dere alle en God Sommer!

Liv

Stiftelsen DYRENES VELFERD

Postboks 41 Alnabru, 0614 Oslo
Hellerud Gårdsvei 28, 0671 Oslo.

Telefon: 22 26 99 41
e-post: webmaster@dyrenes-velferd.no
Hjemmeside: www.dyrenes-velferd.no
Bankgiro 7877 05 97152
Org.nr.: 979741596

Styre:

Liv Rose-Walderhaug, formann
Odd Narve Johansen, styremedlem (daglig leder)
Kåre Knutsen, styremedlem
Grete Glasø-Olsen og Grete Wiens, varamedlemmer

Støttemedlemmer:

Individuelt medlemskap: kr 200 pr. år
Familiemedlemskap: kr 300 pr. år
Fjernadopsjon: 50 kr/mån per katt

Ansvarlig utgiver:

Liv Rose-Walderhaug

Grafisk design:

Bema

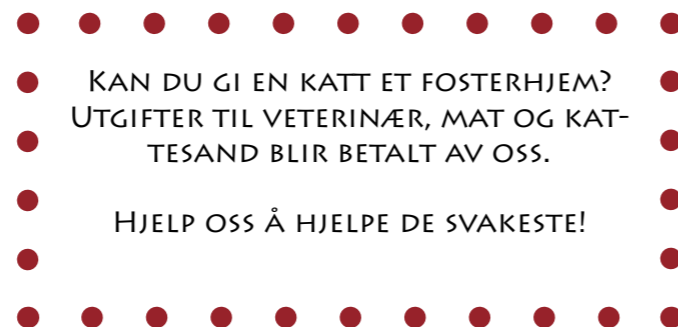
Trykk:

CDDU Grafisk AS

Medlemsblad: utkommer ca 2 ggr per år

Giro for medlemskap vedlegges bladet. Hvis du allerede har betalt medlemskap, kan giroen benyttes til gave eller fjernadopsjon.

Ditt bidrag som støttemedlem er helt nødvendig for vårt videre arbeid. Kanskje kan et medlemskap i Dyrenes Velferd være en fin gave til venner og barnebarn.

Adresseendring

Husk å sende adresseendring til oss når du flytter!

Takk til
adopsjonsforeldrene
som trofast støtter oss

Mira

Og, takk til alle som
fortsetter å betale sitt
medlemskap

Takk for alle store og små gaver
som kommer inn

Myndighetenes holdninger til å redde dyr som lider

Kronikk av Bjarne O. Braastad, professor i etologi, Universitetet for miljø- og biovitenskap

Landbruks- og matdepartementet (LMD) og Mattilsynet har ansvar for dyrevelferd i Norge, dels via lover og forskrifter, og dels via det offentlige arbeidet som dyrevernsnemndene utfører. En ny lov om dyrevelferd har vært på høring. (*Den ble vedtatt 2009. Red. ann.*)

Brukt riktig vil den nye loven kunne styrke dyras velferd på en rekke områder. Men uansett hvordan loven er formulert, vil det til syvende og sist være folks holdninger til dyrevelferd som er det avgjørende for hvordan dyra faktisk har det. Holdninger påvirkes av kunnskapsnivået. Derfor er også den nye kompetanseparagrafen (§ 6) i loven svært viktig. UMB har foreslått en klargjøring av denne paragrafen slik: "Dyreholder skal inneha tilstrekkelig faglig kompetanse til å sikre dyra en god dyrevelferd, samt sikre at andre personer som behandler dyra har slik kompetanse..."

LMD og Mattilsynet må ta ansvar for å bidra til holdningsendringer og kompetanseheving hos folk. Men dette krever at myndighetene selv viser at de har holdninger og kompetanse på et høyt nivå. Her har det offentlige dyrevernet vist en formidabel svikt. Jeg tror vi kan snakke om en systemsvikt som bør bekymre ledelsen i LMD. Systemsvikten omfatter en uheldig organisering av Mattilsynets dyrevernarbeid, manglende kompetanse i etologi og hvordan dyras velferd skal vurderes, manglende faglig oppfølging av dyrevernsnemndene, og en holdning om at en skal finne de billigste og enkleste løsningene, noe som igjen har sammenheng med uansvarlig lave budsjetter fra LMD.

Vurdering av dyrevelferd må ta utgangspunkt i en moderne definisjon av dyrevelferd: "Dyrevelferd er individets subjektive opplevelse av sin mentale og fysiske tilstand som følge av dets forsøk på å mestre sitt miljø." Denne definisjonen er utviklet av Forskergruppe etologi og husdyrmiljø ved UMB som en videreutvikling av Donald Brooms kjente definisjon. Den er også nevnt i bakgrunnsdokumentet for den nye dyrevelferdsloven.

Eierløse katter – TTVARR/TNR-metoden

De dyra som lider mest av systemsvikten er eierløse katter, samt ville fugler og pattedyr som trenger hjelp i en kortere periode. Plikten til å hjelpe er hjemlet i den nye dyrevelferdslovens § 4. Internasjonalt er det

omfattende erfaring med metoder der eierløse katter i byer og tettsteder innfanges, veterinærsjekkes, vaksineres, kastreres/steriliseres og vurderes for utsetting eller omplassering til nye eiere. Alvorlig sjuke dyr blir avlivet. Kastrater som utsettes bidrar ved sin økte territorialatferd til å begrense populasjonstettheten. Også i Norge er det noe erfaring med dette, basert på frivillige organisasjoner. Metoden det er snakk om kalles TTVARR (Trap, Test, Vaccinate, Alter, Rehome or Release) eller bare TNR (Trap, Neuter, Return). En egen internasjonal organisasjon markedsfører dette: SNIP International <http://www.snip-international.org>. UMB har foreslått at veterinærutgifter og driftsutgifter bør kunne dekkes av avgiften på fôr til selskapsdyr som er hjemlet i § 31 i ny dyrevelferdslov. Alternativt kan man legge en liten avgift på ID-merking av katter som går til dette formålet. Italia har i lang tid hatt en egen lov som hjemler slike offentlige bevilgninger direkte til den som hjelper dyr.

Hjelpesentre for katter

Jeg har gitt støtte til dyrevernsorganisasjonene som tar opp kampen mot Mattilsynet, som vil stenge hjelpesentre for katter som ikke følger Forskrift om dyrepensjonater. Denne forskriften er altfor rigid og ivaretar ikke en totalvurdering av dyrets velferd slik den bør. Den bør derfor revideres. Seinere har Lovavdelingen i Justisdepartementet gitt organisasjonene medhold i at denne forskriften ikke kan brukes for hjelpesentervirksomhet. Det er min mening at det i stedet trengs en annen forskrift om hjelpesentre for dyr, slik at dyrevelferden ivaretas på beste måte og at det samtidig kan gis offentlig støtte til arbeidet.

Mattilsynet/dyrevernsnemnder legger som regel en ensidig vekt på hygiene når de inspiserer hjelpesentre, men også ved andre typer inspeksjoner i dyrepensjonater og i hjem med mange katter eller hunder. I stedet burde Mattilsynet legge en totalvurdering av dyras velferd til grunn. Hovedfokus må settes på hvordan det individuelle dyret egentlig har det. Dette krever en grundig innsikt i dyreartens atferdsbehov og evne til å vurdere dyras psykiske tilstand. Slik kompetanse mangler Mattilsynet i stor grad, i hvert fall i dyrevernsnemndene som foretar inspeksjonene.

Etter en karanteneperiode er det ikke nødvendig at katter på omplasseringssentre settes i enkeltbur, slik Mattilsynet ofte krever. En må isolere katter som angriper andre katter, men for øvrig går de aller fleste kattene godt sammen. Da får de også et mer naturlig og variert hjemmemiljø, noe som ikke minst er viktig for de kattene som kan omplasseres til et nytt hjem.

Hjelpesentre for ville fugler

UMBs høringssvar til lovforslaget omtaler også hjelpesentre for ville fugler, skrevet av prof. Geir Sonerud: I dag er det intet organisert mottak av skadde fugler i Norge, men noen få personer driver slik virksomhet på idealistisk grunnlag og har til dels lang erfaring i rehabilitering av fugler, spesielt rovfugl. Disse personene er dedikert i arbeidet, og oppnår en imponerende høy andel fugler tilbakeført til vill tilstand. Et slikt rehabiliteringsarbeid er svært tidkrevende, og medfører i tillegg personlige økonomiske utlegg.

Rehabilitering av skadde rovfugler er viktig for arter der bestanden er liten. Det vil også moralsk sett være riktig å rehabilitere rovfugler og andre fugler, siden årsaken til skaden nesten uten unntak er relatert til menneskets aktiviteter.

Få veterinærer har kompetanse på fugler. Derfor vil den høyeste fagkompetansen på selve rehabiliteringsarbeidet som oftest ligge hos ivaretaker. Forskrifter for håndtering og hold må derfor ikke utformes så strengt at virksomheten bare blir mulig for veterinærutdannet personell, og derfor i praksis vil opphøre. Det er viktig å skille mellom faglig krav til ren medisinsk behandling og faglig krav til den daglige håndteringen.

Hjelpeplikten

Det er vesentlig for å kunne praktisere paragrafen om hjelpeplikt at det utarbeides en forskrift som klargjør i hvilke tilfeller en kan iverksette behandling, hvordan en skal forholde seg, hvem som skal varsles, og når avliving er det beste alternativet. Det er spesielt viktig å sikre at ikke avliving for ofte brukes som det letteste alternativet. Det er derfor viktig at det lages en klar kobling mellom hjelpeplikt og hjelpesentre.

Mattilsynets kompetanse

Kompetansekravet i loven må selvsagt også gjelde personell i dyrevernsforvaltning, inkl. dyrevernsnemndene. Jeg har lenge etterlyst overfor Mattilsynet en kompetanseheving når det gjelder hvordan en kan vurdere dyras psykiske helse. Mattilsynet bør tilsette 2-3 etologer som deltar i arbeid med utvikling av nye forskrifter til ny dyrevelferdslov, informasjonsarbeid, samt rådgivning overfor dyrevernsnemndene. Sammen med økte bevilgninger til tilsynets dyrevernavdeling, vil dette kunne føre til en omfattende, positiv utvikling av holdninger til, og kunnskaper om, dyrevelferd.

Professor Bjarne Braastad har publisert mer enn 250 vitenskapelige og populærvitenskapelige artikler om dyrs adferd, og deltar i Faggruppe 8 for "Dyrehelse og dyrevelferd" i Vitenskapskomiteen. Han har dessuten vært med i oppstarten av ideelle organisasjoner som "Norsk Huskattforening" og "Dyrene og vi". Artikkelen har tidligere stått på trykk i magasinet NOAHs Ark #1/2008.

Har du husket å betale ditt støttemedlemskap i Dyrenes Velferd?

Det finnes ingen statsstøtte for å drive med dyrevernsarbeid. Alle bidrag store og små - er derfor av avgjørende betydning for vårt arbeide.

Støtt dyrevernsarbeid i praksis! Støtt Dyrenes Velferd!

Norge er fortsatt et U-land når det gjelder dyrevern!

Hvorfor er en kronikk som ble skrevet i 2008 fortsatt aktuell og like viktig? Jo, fordi at norske myndigheter sover når det gjelder dyrevelferd. Årene går og man kjører i gamle, vante spor, dvs man gjør ingenting. Etter at den nye Dyrevelferdsloven kom i 2009 har intet skjedd som har gjort livet bedre for dyr. Tvertimot, alt tyder på at nye forskrifter innskrenker dyrenes rettigheter. Byråkratene klarte t.o.m. å sabotere det lille spede forsøket på å få inn en obligatorisk identitetsmerking av katt, noe som kunne ha hjulpet mange hjemløse katter.

I flere år har vi i DV gjort forsøk på å belyse hvordan myndighetene som skal ivareta dyrevernet fungerer i praksis - dels gjennom egne opplevelser og dels som tilskuere til andres lidelser. Landbruks- og matdepartementet, Mattilsynet og dyrevernsnemndene svikter dyrene. De har feil fokus, de er inkompetente på viktige fagområder og de vil ikke bruke penger på dyrevelferd.

Det er hjemløse katter som opptar oss, og disse dyrene er mer utsatt enn andre. I tillegg til at de tidligere nevnte myndighetene svikter, så har vi helsetjenesten i kommunene ved kommunelegen og fylkesmannen, som også driver hets mot katter ved tolkningen av lovtekster.

”Fylkesmannen vil påpeke som velkjent at kattehold kan gi økt risiko for visse helseproblemer. Toksoplasmose-smitte, som særlig kan være en trussel for gravide, kan spres fra katt. Mage-tarminfeksjoner som salmonellose og kampylobakteriose kan også overføres fra katter. Enkelte allergikere eller astmatikere kan få utløst allergiske symptomer eller astmaplager ved direkte eller indirekte kontakt med katt. Barn som utsettes for katteallergen i husstøv ved toårsalder, har økt risiko for utvikling av allergi. I tillegg kommer plager som lukt og støy, som kan gi nedsatt trivsel og livskvalitet.

Felles for faktorer som omfattes av miljørettet helsevern, er at først når de overstiger en viss grense, vil de kunne true menneskers helse på kortere eller lengre sikt. Vurdering av hvor stor trusselen er, og hva såkalt avbøtende tiltak vil medføre av kostnader eller andre ulemper for enkeltindivider eller samfunnet, kommer inn under begrepet hygienisk skjønn. Hvor tålegrensen går, vil bero på en vurdering av en rekke momenter.”

Sitatet er tatt ut fra Fylkesmannen i Vest-Agders brev vedr. Miljørettet helsevern: *Klage over pålegg om reduksjon av kattehold i boligfelt*. Kvinnen som prøver å hjelpe hjemløse katter har nemlig en nabo som klager over forholdet og kommunelegen har pålagt kvinnen å redusere katteholdet til ca 5 katter.

Uttrykket redusere katteholdet betyr ikke noe for en byråkrat – det har omtrent samme valør som å kvitte seg med søppel på en eller annen måte. For den som hjelper og har omsorg for disse kattene er ordet forbundet med sorg og lidelse. Det betyr at hun må avlive dyrene. At dette kan true hennes helse på kortere eller lengre sikt, tas ikke hensyn til under begrepet miljørettet helsevern. Det hjelper også lite at Dyrevelferdsloven har en paragraf om hjelpeplikt: § 4. Hjelpeplikt ”Enhver som påtreffer et dyr som åpenbart er sykt, skadet eller hjelpeløst, skal så langt mulig hjelpe dyret.” Det ser ut som om Dyrevelferdsloven må vike for alle andre lover og regler.

Bjarne Braastad peker på det som burde være en viktig oppgave for myndighetene – bidra til holdningsendring og kompetanseheving hos folk. Dette krever imidlertid holdninger og kompetanse på et høyt nivå i egne rekker når det gjelder etikk og dyrs adferd. Man kan bare konstatere at dagens situasjon fortsatt har en systemsvikt, til tross for at det har gått flere år etter at artikkelen ble skrevet. Det må jo være myndighetenes ansvar å korrigere folks holdninger til dyr og dyrehold. Kattens status ligger fortsatt på et lavt nivå og det ser ut som om folk kan tillate seg hva som helst overfor dette dyr. Katter skytes på oppdrag av borettslag, eget initiativ og for moro skyld. Hva kan man forvente når politimesteren (jeg skal ikke nevne distrikt) uttaler overfor en katteeier at hun ikke må slippe kattene ut fordi at da vil de kunne bli skutt.

Hvordan skal vi snu utviklingen? Vi som er glad i katten og som ser skjønnheten og de forskjellige individenes spennende karakter – vi påvirker klart våre omgivelser til en mer positiv holdning, som i sin tur kanskje får ringvirkninger. Men det monner ikke. Det trengs kampanjer fra myndighetenes side.

Norsk Huskattforening arbeider bl.a. for å redusere problemene med hjemløse katter i samarbeid med dyrevernorganisasjoner. Bodil Eikeset, leder i Norsk Huskattforening, har sendt en mail til vår statsminister for å rette oppmerksomheten på det offentliges ansvar når det gjelder å støtte hjelpeorganisasjonene økonomisk.

Bønn til vår statsminister

Til regjeringen ved Jens Stoltenberg

Vi er mange som føler at det er på tide at vi kommer med følgende henstilling til Dem:

Frivillige organisasjoner og Dyrebeskyttelsen tar seg idag blant annet av hjemløse katter. Om disse organisasjonene ikke hadde utført dette samfunnsnyttige arbeidet de gjør idag hadde løs-katter ganske sikkert vært et betydelig større problem enn idag. Katter formerer seg raskt og har utover sin nytteverdi som jegere av diverse skadedyr liten verdi i samfunnet forøvrig - Det er dessverre sånn at det tilsynelatende hersker en bruk og kast mentalitet når det gjelder katter.

Disse frivillige organisasjonene utfører et veldig samfunnsnyttig arbeid som det offentlige i alt for liten grad har involvert seg i. Da katter og andre dyr er så og si uten beskyttelse i Norsk lovverk er de er prisgitt mennesker som stiller opp frivillig for å prøve å redde flest mulig løs-katter fra en lang og pinefull død.

Det finnes mange lokale avdelinger av Dyrebeskyttelsen og andre frivillige organisasjoner rundt om i landet og takket være disse frivillige organisasjonene får mange dyr en ny sjanse og et nytt hjem. I dag er disse organisasjonene prisgitt medlemskontingenter og gaver fra frivillige for i det hele tatt å kunne eksistere. Hjemløse katter er et problem og det er bare rett og rimelig at det offentlige nå tar ansvar og dekker sin del av disse utgiftene.

Mange forskjellige organisasjoner mottar idag offentlig støtte og det er derfor uforståelig at dyrevernsorganisasjonene ikke mottar støtte. Da spesielt i henhold til det viktige og samfunnsnyttige arbeidet de gjør. Vi ber derfor med dette om at det blir tatt opp til vurdering å gi disse organisasjonene driftsstøtte.

Dyr burde også i veldig stor grad hatt en mye sterkere beskyttelse i Norsk lov og man hører daglig historier om mishandling av dyr, de aller fleste sakene blir tilsynelatende henlagt på grunn av bevisets stilling.

Vi ber Dem om å ta dette til etterretning og håper på et positivt svar

Bodil Eikeset
15.06.2011

Har DU noe på hjertet?

Hvis det er noe som våre medlemmer er opptatt av, så vil vi gjerne høre fra dere. Ring eller skriv til oss. Vi mottar gjerne stoff til bladet. Meninger om hvordan dyrevern skal fungere, egne opplevelser med dyr etc. De som er spesielt opptatt av katter, har kanskje en god kattehistorie eller har kanskje opplevd at katten oppfører seg på en interessant måte. Bare send det inn til oss i brev form eller i en mail.

Hvordan man gir sin katt en pille

1. Grip katten og hold den i et fast tak i armene dine. Legg hodet ned mot albuen din, akkurat som om du skal gi en baby flaske. Kurr tillitsvekkende: "En sånn fin pus." Slipp pillen inn i kattens munn.
2. Hent katten fra toppen av lampen og pillen fra under sofaen.
3. Følg samme prosedyre som i 1, men hold kattens forbein ned med venstre hånd og bakpotene ned med høyre arms albue. Dytt pillen inn i munnen med høyre pekefinger.
4. Hent katten fra under sengen. Ta ny pille fra glasset. (Motstå tanken om å skaffe en annen katt.)
5. Igjen, gjør som i punkt 1, bortsett fra når du har katten i flaskefôringsposisjon, sett deg ytterst på kanten av stolen, legg din overdel over katten, ta din høyre hånd over din venstre albue, åpne kattens munn ved å løfte overkjeven og slipp pillen raskt inn. Ettersom ditt hode er nede ved knærne, vil du ikke kunne se hva du gjør. Det er like greit.
6. La katten bli hengende i gardinene. La pillen bli igjen i håret ditt.
7. Hvis du er kvinne, gråt en skvett. Hvis du er mann, du kan også gråte en skvett.
8. Nå, ta deg sammen. Hvem er det egentlig som er sjefen? Hent katten og pillen. Innta posisjon 1, si strengt: "Hvem er det egentlig som er sjefen?" Åpne kattens munn, ta pillen og ... Oooooiii!
9. Dette fungerer ikke, eller hva? Ta en pust i bakken og tenk. Aha! Det er de skarpe klørne som er årsaken til kaoset.
10. Ta deg til skapet for lintøy. Dra ut et stort badehåndkle. Bre ut håndkleet på gulvet.
11. Hent katten fra kjøkkenbenken og pillen fra pottplanten.
12. Legg katten på håndkleet med hodet mot og over langsiden.
13. Trykk kattens for- og bakben mot dens mage. (Motstå fristelsen til å trykke hele katten flat.)
14. Rull katten inn i håndkleet. Arbeid fort, tiden jobber mot deg.
15. Gjenoppta posisjon 1. Drei venstre hånd mot kattens hode. Trykk på kjeveleddene, akkurat som å åpne kronbladene på en Prydløvemunn.
16. Slipp pillen inn i kattens munn og dytt forsiktig. Fantastisk! Det er gjort!
17. Ta støvsugeren og få vekk alle løse hår (kattens). Bandasjer alle sår (dine).
18. Ta to aspirin og legg deg ned og få en vel fortjent hvil.

Lille Ville

En kveld i julen, jeg var på vei til et juleselskap, møtte jeg en gråstripet katt på veien. Den kom imot meg og hilste pent på meg, strøk seg mot bena mine og sa et langt klagende mjau. Jeg strøk ham over ryggen og skyndte meg videre. Det gikk noen dager, så møtte jeg katten igjen. Samme prosedyre. Det er vel katten til en eller annen nabo tenkte jeg. Han så ikke ut som en hjemløs katt. Pelsen var fin og han var i godt hold.

Jeg så ham fra tid til annen, men nå virket han mer sky. Han kom ikke lenger frem og hilste på meg. Vinteren var kald og snørisk. I begynnelsen av mars så jeg at han begynte å halte – det var noe i veien med ene frempoten. Det gikk vel en uke, så gikk han på tre ben og hold det vonde benet oppe. Merkelig, tenkte jeg, hvorfor tar de ham ikke til veterinæren. Da han fortsatt gikk på tre ben etter to uker, skjønnte jeg at han måtte være hjemløs.

Jeg prøvde nå å få kontakt med ham, men det var ikke mulig. Han hadde blitt veldig sky. Eneste mulighet var nå å fange ham i felle. Jeg valgte en fredag natt, da jeg visste at jeg ikke ville få så mye søvn fordi at fellen måtte passes på. Jeg måtte også ha en mulighet for å komme meg til veterinær neste morgen med min fangst.

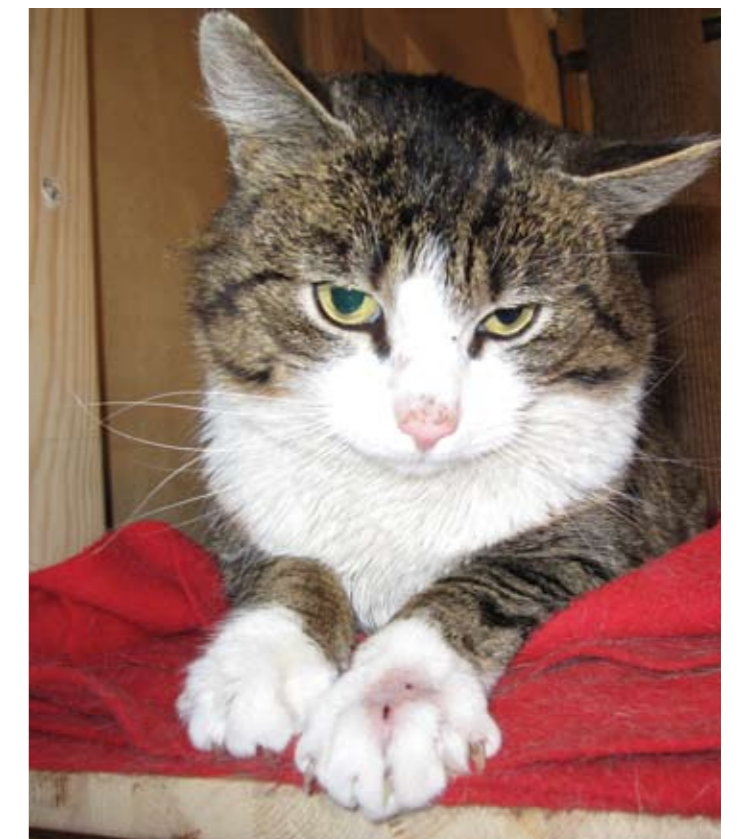
Jeg satte opp fellen ute på verandaen med kokt fisk som lokkemat. Timene gikk og jeg må ha slumret inn i godstolen innenfor verandadøren. Da gikk fellen igjen med et smell. Jeg for opp, ut på verandaen og inn med fellen. Den var tung å bære. Så kikket jeg inn og fant en stor rød hannkatt inne i fellen. Den likte definitivt ikke situasjonen og den var heller ikke særlig tam. Hva skulle jeg nå gjøre? Hvis jeg slapp ut den røde katten, så ville det sikkert bli så mye uro at jeg ikke hadde en sjanse til å få inn den skadede katten. Jeg slapp derfor ut den røde i et rom hvor den kunne være alene mens jeg prøvde på ny.

Ny fisk i fellen og ut igjen. I mellomtiden prøvde jeg å finne ut mer om min nye røde venn. Det var ikke mulig. Jeg fikk ikke komme i nærheten av ham og han begynte å klatre på veggene i ren frustrasjon. Jeg likte ikke situasjonen. Så gikk jeg tilbake til godstolen, men før jeg satte meg ned, så måtte jeg sjekke om fellen fortsatt sto åpen. Til min forbauselse var lemme nede. Enten hadde den falt ned av seg selv eller også var det en ny katt i fellen. Ut på verandaen igjen og inn med fellen. Og der var den skadede, gråstripete katten. Lettelsen var stor. Nå kunne jeg slippe den rasende, røde katten ut igjen – uansett om den var hjemløs eller ikke, så hadde jeg ikke overskudd til mer enn én den natten.

Den gråstripete katten var rolig, men jeg turde ikke å ta ham ut. Jeg visste jo ikke om den ville bli vanskelig å få inn i et bur når jeg skulle til veterinær om noen timer. Klokkeren 1000 satt jeg utenfor veterinærkontoret med katten i fellen. Jeg var en av de første, så jeg slapp å vente lenge. Katten var en ukastret hannkatt, bittskade i poten og umerket. Jeg leverte den til sårbehandling og kastrering og fikk hente den før stengetid. Den var registrert som Villkatt hos veterinæren. Jeg bestemte meg da for at navnet skulle være Lille Ville.

Lille Ville og jeg dro hjem til de andre kattene. Han var ikke helt våken enda - halv våken. Jeg var heller ikke særlig opplagt etter våkenatten og det ble tidlig kveld. Neste morgen våknet jeg av at Lille Ville hadde lagt seg ved siden av meg. Der lå han trygg og god som om han aldri hadde gjort noe annet. Han er ganske ung, meget snill og er lett å håndtere. Den eneste uvanen han har er at han slår etter andre katter når de passerer ham. Noen blir redde mens andre blir forbannet. Det skal bli spennende å se når han skjønner at han må forandre adferd.

M.R.

Hvordan skal vi forholde oss til den nye parasitten?

Revens dvergbendelorm

Revens dvergbendelorm (*Echinococcus multilocularis*). Foto: Øivind Øines.

3 tilfeller av revens dvergbendelorm er nå påvist i Sverige. Parasitten, som kalles revens dvergbendelorm, ble for første gang påvist i Sverige på rev i desember 2010. Den er hittil ikke påvist på det norske fastland, men er påvist på Svalbard. Mennesker kan smittes, enten ved direkte kontakt med hund og katt eller ved inntak av for eksempel sopp og bær fra områder der parasitten finnes. Mennesker som smittes kan i verste fall utvikle svært alvorlig og livstruende sykdom. For å hindre at parasitten spres til Norge, innføres det nå et krav om at alle hunder og katter som har vært i Sverige skal behandles.

Ny forskrift om behandling mot echinococose for hund og katt som innføres fra Sverige ble fastsatt 8. mars 2011 med ikrafttredelse 11. mars 2011.

Hva du må gjøre ved innførsel av hund eller katt fra Sverige?

- Alle hunder og katter eldre enn tre måneder skal behandles mot revens dvergbendelorm i løpet av de siste 48 timer før innreise til Norge
- Etter førstegangsbehandling som nevnt over, kan hunder og katter som regelmessig innføres fra Sverige til Norge alternativt behandles jevnlig, og minimum hver 28. dag, i stedet for ved hver grensepassering.

Behandling med 28 dagers intervall vil være aktuelt for de som for eksempel har hytte eller feriehus i Sverige, eller av andre grunner foretar jevnlig reiser over grensen med hund eller katt. Hvis du senere vil avslutte slik jevnlig behandling, er det viktig at dyret behandles en siste gang etter siste innførsel til Norge. Denne siste behandlingen må da skje i løpet av de siste 28 dagene etter foregående behandling. Det er ikke nødvendig med attest fra veterinær. Ved innførsel av hund og katt fra Sverige, må du kunne dokumentere at dyret er behandlet. Eksempel på egenerklæringsskjema kan lastes ned under. Kjæledyr som ikke er av rovdyrslekten er ikke motakelige for smitten.

Midlertidig unntak fra krav om resept for legemiddel mot revens dvergbendelorm

Statens legemiddelverk har med virkning fra 14.03.2011 gitt midlertidig unntak fra kravet om resept for minste pakning av Droncit tabletter til behandling mot revens dvergbendelorm. Droncit inneholder praziquantel som virker mot denne parasitten. Tabletten - 50 mg til hund og katt- kan nå

kjøpes reseptfritt på apotek.

Det finnes andre preparater med praziquantel i kombinasjon med andre virksomme substanser. Disse produktene er beregnet på behandling av blandingsinfeksjoner med ulike typer av parasitter. De er derfor ikke omfattet av reseptfritaket. Legemidler mot revens dvergbendelorm kan kjøpes uten resept på apotek i Sverige.

Om behandlingen

Riktig dosering for hund og katt er 5 mg/kg kroppsvekt, dvs 1 tablett per 10 kg kroppsvekt. Når du behandler hund eller katt dreper du selve parasitten, men ikke parasittens egg. Smittefarlige egg kan skilles ut via avføring noen dager etter behandlingen. For å hindre at de spres, bør du derfor i 3 dager etter at dyret er behandlet plukke opp avføringen og kaste den i husholdningsavfallet.

Hvorfor skal behandlingen skje til bestemte tider?

Hunder og katter kan bli smittet når de spiser gnagere. Når du behandler hund eller katt, vil det virksomme stoffet i preparatet drepe alle utviklingsstadier av parasitten med unntak av egg. Det er viktig å behandle dyrene så nært opp til innreisen til Norge som mulig. Dess nærmere innførselstidspunktet behandlingen skjer, dess mindre er muligheten for at dyrene får i seg ny smitte. Når hunder og katter får i seg smitte med revens dvergbendelorm, vil parasittene bli kjønnsmodne i løpet av 28 dager. Kjønnsmodne parasitter skiller ut egg som andre dyr og mennesker kan få i seg og

smittes av. Dersom du behandler hunden eller katten med maksimum 28 dagers mellomrom, vil det ikke kunne utvikles kjønnsmodne parasitter som kan smitte videre.

Hva bør du gjøre dersom du har vært i Sverige før de nye reglene?

Mattilsynet oppfordrer alle hunde- og katteeiere som har vært i Sverige med dyrene sine etter høsten 2010 om å så snart som mulig gi dyrene en behandling mot revens dvergbendelorm.

Hva du skal gjøre ved grensepassering?

Dersom dyret er behandlet, og egenerklæringsskjema foreligger, samt det ikke er andre toll- eller kontrollmessige forhold, kan grønn sone benyttes ved grensepassering. I andre tilfeller skal dyreeier gå på rødt.

Hva skal du gjøre når dyr reiser fra andre EU/EØS-land via Sverige til Norge ?

Fra de fleste andre EU/EØS-land gjelder fortsatt

krav om behandling av alle hunder og katter 2 ganger, en gang i løpet av de siste 10 dagene før innførsel, og andre gang innen 7 dager etter innførsel.

Personer som kommer til Norge fra andre EU/EØS-land via Sverige med hund og katt skal derfor behandle dyrene på nytt innen 7 dager etter ankomst til Norge. Dersom oppholdet i Sverige gjør at du ikke får behandlet hunden/katten i Norge før 17 dager etter første behandling, må dyret behandles i løpet av de siste 48 timer før innførsel til Norge.

Hva oppnår vi?

- Mattilsynets mål er å hindre sykdom og å redusere risikoen for at vi får revens dvergbendelorm til Norge, sier fungerende seksjonssjef Siri M. Løtvedt. Det er selvsagt vanskelig å unngå at en parasitt som har sin livssyklus i naturen spres seg, men vanligvis spres smitten langsomt i naturen fordi rev og smågnagere sjelden vandrer over lange strekninger.

Hvordan står det til med din fjernadopsjonskatt?

Vi vil sende en spesiell sommerhilsen til alle våre adopsjonsforeldre. Ettersom ingen av menneskene våre føler at de har tid til å holde den nære kontakten som vi puser skulle ønske, så sender vi et sommerlig mjau til dere alle. Vi har det bra og skulle det skje noe med en av oss, så får dere beskjed. Mjau, mjau fra Isis og Stompi Cosi.

Bast - Egypts kattegudinne

Solvarmens og hjemmets beskytter

I mange tusen år lå det gamle Egypts fascinerende historie og kultur begravd under ørkensanden eller innelukket i hieroglyfenes mysterium – et vanskelig språk som trosset fortolkning helt til begynnelsen av det nittende århundre. Da ble den sorte granittsteinen, Rosetta Steinen, gravd frem. Den trespråklige teksten på steinen forsynte den fremragende unge franske filologen Jean Francois Champollion med nøkkelen til å løse hieroglyfenes mysterium, som hadde forvirret menneskene i mange århundrer.

Kanskje er en av de mest spennende oppdagelsene, de gamle egypternes kjærlighet og respekt for katter, noe som kulminerte i Bast-kulten – kattetilbederne i faraoenes Egypt. Denne hengivenhet overfor vår kjære feline venn har satt sitt preg på Nilens land og gjort det moderne Egypt til et av de mest katteelskende land i verden.

Reisende til dagens Egypt finner sine kattevenner overalt hvor de går. Tusenvis av katter streifer rundt i gater, haver og på tak i Kairo – noen tar seg sogar en tur innom en restaurant for et gratis måltid. Det er det samme i Alexandria, Port Said og Aswan. De moderne egypterne tillater dette dyr uhemmet adgang hvor det enn velger å streife.

Det er ikke forbausende at dagens egyptere verdsetter katten så høyt, for hvis du graver deg ned i mytologien og kattens historie i Egypt, ble den dyrket i form av gudinnen Bast (Bastet, Pasht) over hele Nilens landområde. Egyptiske katter ble spesielt verdsatte for sin evne til å drepe rotter og mus som hjemsøkte kornlagrene. I Nildeltaet brukte man også katter til å jakte på fisk og fugl. Katten var også velkommen i hjemmet, og ble betraktet som hjemmets spesielle beskytter, og spesielt for hjemmets kvinner.

Kattene i det faraoiske Egypt kan ha vært blant forfedrene av dagens Abyssiner rase. Det finnes imidlertid ingen beviser for denne påstand. Det som er åpenbart er at det gamle Egypts katter hadde samme lange ben som Abyssinerne og hadde samme farger. Oldtidens rase hadde tydeligvis ingen frykt for vann, for på et gravbilde i Thebes, avbildet kunstneren den avdøde, Menena, sammen med sin familie i en papyrusbåt – han jaktende på en fugl og familiekatten fremme i baugen rede til å hente den falne fuglen.

Kattedyrkelsens kultsted

Et senter for dyrkelsen av Bast var Bubastis i det tett befolkede området i østre delen av Nildeltaet. Staden Bubastis var hovedstad i Am-Khent, det syvende fylket i det nedre Egypt, og i Bibelen nevnt under navnet Pibeseth (Ezekiel 30:17). Stedet hvor denne oldtidsbyen har ligget, inneholder lag på lag av ruiner, Tell Basta (Bast's domene). Blant inskripsjonene på steinblokker som er funnet er det henvisninger til Faraos Khufu (Cheops), som bygget den store pyramiden i Gizeh under det fjerde dynastiet. Flere henvisninger til gudinnen Bast har blitt funnet i pyramidetekstene i Heliopolis og i "Book of the Dead" – hellige skrifter fra Egypts dynastitid.

I Bubastis ble gudinnen Bast dyrket i form av en kvinne med kattehode, som holdt et sistrum (musikkinstrument) i sin ene hånd og i den andre et aigis, med enten et kattehode eller et løvehode. Bast ble dyrket som

gledens, kjærlighetens og morskapens gudinne, og derfor høyt aktet og æret av de gamle egypterne. Deres aktelse var så dyp at, ifølge en redegjørelse funnet i en gammel papyrusrull fra den Ptolemeiske periode (332-30 f.Kr.), en romersk statsborger som hadde drept en katt, ble lynchet av en gruppe egyptere.

Beskyttet av loven

Katter var beskyttet av loven i hele Egypt, og å drepe en katt ble betraktet som så alvorlig at det ble straffet med døden. I senere tider, ble ofte dyrkere av Bast latterliggjort av romerne (som hadde liten sans for katter) for sin tro, og senere pådro egypterne seg kirkefedrenes vrede fra Roma, som betraktet det hele som blasfemisk.

Blant de mange skikkene i gudinnedyrkelsen av Bast var balsameringen av de elskede kattene utbredt. Ved kjæledyrets død deltok hele familien i sorgen, hvert familiemedlem barberte sine øyenbryn som et tegn på sorgen. Praksisen med balsamering av husets kjæledyr og beskytter var så utbredt i Egypt, at på en eneste kirkegård avdekket arkeologer 300.000 kattermumier. Denne kirkegården, ved Beni Hasan i det sentrale Egypt, daterer seg fra tidsepoken 2040-1782 f. Kr.

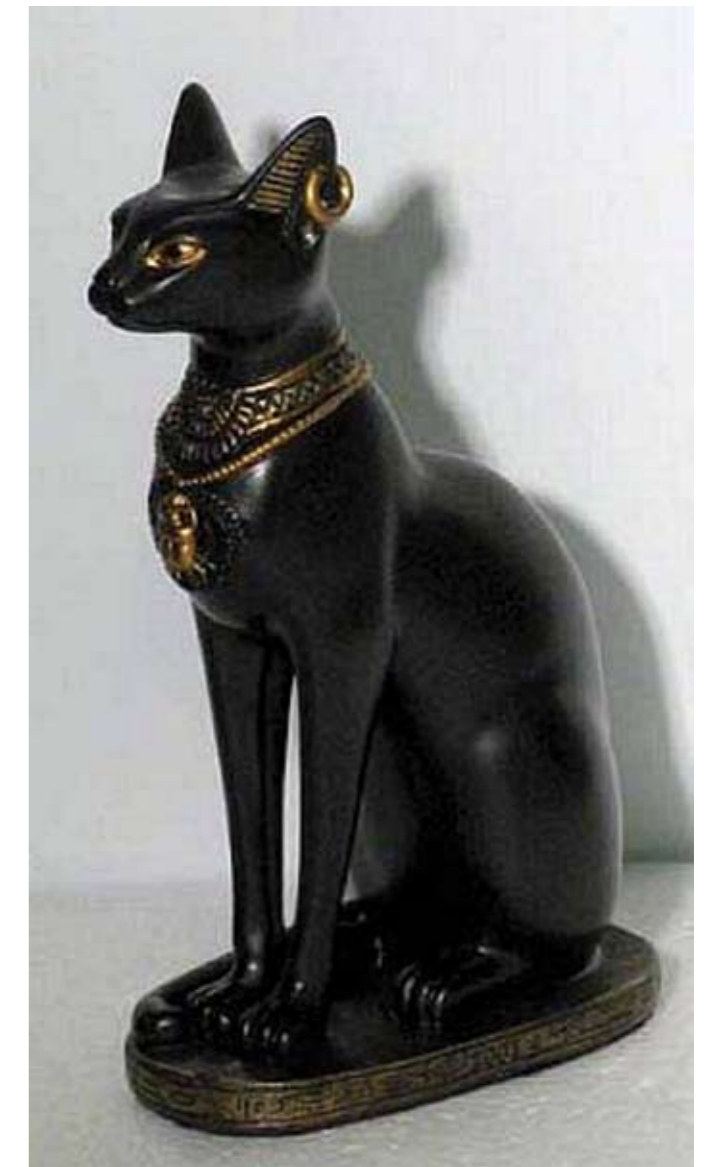
De gamle egypternes komplekse religion henviste til Bast som "Ra's øye", og "Den som tilintetgjør solgudens fiender". I denne sammenheng ble hun symbolisert i ild og flammer - i mildere former den som oppmuntret vekstlighet og frøets spiring (fruktbarhet). Hun vernet over svangre kvinner og hadde makt over solformørkelser. Og hun var gudinnen for katter.

Festivaler som gjorde stas på gudinnen ble holdt i månedene april og mai, samt under innhøstingen. I begravelsseremonier spilte dyrkelsen av Bast en stor rolle. Sangere og dansere sto mitt imot hverandre med et bord fylt av mat imellom seg. Bak sangerne var en søyle utsmykket med et kattehode som representerte Bast, gledens og overflodens gudinne.

Som framgår, den fascinerende gudinnen Bast representerte mange ting for oldtidens egyptere – hjemmets fredfulle gudinne så vel som den mer

krigerske forsvarer av Egypt. Det er ikke tvil om at de gamle egypterne kjente kattens natur godt – den malende katten kontra katten som ser en flagrende fugl eller en pilende mus og som da blir den lidenskapelige jeger. På samme vis verdsetter de moderne egypterne kattedyrets egenskaper, og katten vil uten tvil fortsette og være suveren i dette tradisjonsrike land.

fritt oversatt fra tekster på Internett

Hvis du har fortjent dens kjærlighet, vil en katt være din venn, men aldri din slave.

Théophile Gautier

Mistet/funnet/gjenforent

Vi minner om at det finnes to landsdekkende sider der man kan søke etter katter/dyr som har blitt borte og etter eiere til katter/dyr som man har funnet.

Sidene finner dere på www.nettkatten.no og på siden www.dyrebar.no
Nettkatten har kun katter mens Dyrebar.no har flere ulike kjæledyr.

I 2010 hadde Dyrebar.no 1139 løste saker - i gjennomsnitt litt over tre saker hver dag. Dette er en økning på 65% fra 2009. Antall besøkende har også steget jevnt.

Husk at jo flere som bruker Dyrebar.no, jo større er sjansen for gjenforeninger. Inviter venner til Facebook-siden, tips venner om dyrebar.no og heng gjerne opp plakater.

Missy og Tott

Hvordan kan du hjelpe oss å hjelpe?

Her følger en liste på saker som kan gjøres:

verve nye medlemmer	fjernadoptere en katt
bli fostermor/far	gi en gave i ny og ne
knytt deg og oss til Grasrotandelen	ta oss med i et testamente
du kan også hjelpe oss med administrative saker, f.eks. fjernadopsjon, utsendelser etc.	

Du kan føle deg trygg på at midlene går direkte til kattene. Vi som jobber for Dyrenes Velferd jobber uten vederlag.

Isis

Kattene

Byen her er full av katter,
svovelflammegule katter,
som en svovelsjø av pus!
Døgnet rundt er de på farten,
fresende, med blod i barten
av den siste drepte mus.

Katteøyet, kattebittet:
selve musemarerittet
er i denne svovelsjø.
Døden lurar fra hvert hus her.
Jeg har sett en enkelt mus her,
bare én - og den var død.

Hva blir neste kattermaten?
Hvis du går en natt på gaten,
på den store kattevei,
glitrer det fra alle kanter
katteøyediamanter
som har sett en mus i deg.

Har du gitter for ditt vindu?
Å, vær trygg: den kommer inn, du!
Hold deg våken! Ikke sov!
Sovner vi i slike netter,
kan vi våkne som skjeletter ...
Slik er kattejunglens lov.

Og i morgen ser man atter
svovelflammegule katter
som har ynglet siden sist.
Enda flere er på farten,
fresende, med blod i barten
av en ny-spist norsk turist.

André Bjerke

Tott

GOD SOMMER